

Assumpta Montellà, investigadora d'una història de solidaritat i tendresa enmig de l'infern de la guerra.

transmetre l'angoixa, el desemparament i sobretot la profunda pena d'aquells exiliats que traspasaren la frontera a la recerca de la legalitat i la llibertat i que es trobaren, tan sols, l'abraçada freda de la tramuntana i la humida sorra d'unes platges a l'hivern.

Com els exiliats, molts no ens coneixíem entre nosaltres, veníem de feines, llocs i interessos diferents, però a tots el viatge ens va somoure la consciència i qui més qui menys va empassar amb treballs la seva dosi de tristesa.

El primer esglaó, el cementiri de Cotlliure, el record quasi ritual a Antonio Machado i l'exili dels intel·lectuals. El drama personal i el de tot un país. Tot seguit, la platja d'Argelers, la sorra, el cel, i els records i documents per imaginar el que degué ser aquell lloc maleït, que

també representa un fragment de la memòria familiar i privada de bona part dels que érem allà.

A la tarda, la visita a la Maternitat d'Elna, que ens va permetre conèixer amb les paraules de la protagonista de la investigació i el descobriment, Assumpta Montellà, una història de solidaritat i tendresa enmig de l'infern de la guerra. A Elna s'ha recuperat la memòria del bressol de 597 infants de la guerra i, al mateix temps, la comunitat local ha apostat fort per un projecte que va més enllà del record del passat: recordar per no repetir, extreure'n experiències per ajudar els qui es troben, encara avui, en situacions semblants —exiliats de totes les guerres, infants i dones que pateixen.

En els propers mesos podrem llegir a la *Revista* la narració d'aquest viatge a

l'exili, del seu recorregut geogràfic i sentimental. Serveixin aquestes línies per recordar aquell esperit que ens va somoure un dia de primavera en temps de pau. Cotlliure, Argelers i Elna són, per a nosaltres, uns llocs per no oblidar,

una tragèdia que portem escrita als gens de forma individual i també col·lectiva, que ens interroga i ens condiona alhora, per la cruesa i injustícia que amaguen al darrere.

Rosa Maria Gil Tort

Reflexions plàstiques contemporànies

IV Biennial d'Art de Girona. Fundació Casa de Cultura / Diputació de Girona. 44 obres seleccionades. Exposició a la Casa de Cultura de Girona, maig de 2006.

Qualsevol selecció realitzada amb l'objectiu de voler representar una àmplia comunitat caracteritzada per la diferència comporta a priori una contradicció. No és una tasca fàcil, i encara menys quan es tracta de pràctiques artístiques. Com seleccionar què hi entra i què no, quan es treballa des de la creativitat?

Aquest any hem pogut contemplar la quarta edició de la Biennial d'Art de Girona. La Diputació, a través de la Fundació Casa de Cultura, ha refermat el seu compromís vers les noves arts plàstiques. La mostra, com s'ha palesat, ha sabut representar bona part del millor art de les contrades, del millor art contempora-

Papers, de Joan Mateu (2006). Acrílic sobre tela.

Sense títol, d'Hélène Yousse (2006). Estopa, cola i ferro.

ni, amb una forta i interessant proposta d'artistes joves i de tendències multidisciplinàries. Però cal dir que si bé ja es dona per descomptat que no hi són tots els artistes que hi han participat, tampoc tots els que hi han participat ho són, o almenys no són representatius d'allò que anomenem art «contemporani». Què es pretén amb una Biennial d'Art Contemporani? Suposo que donar suport i donar a conèixer les pràctiques artístiques del nostre present més immediat. S'hi haurien de presentar aquelles formes de visibilitat que dialoguen des del present amb el present.

Malgrat tot, la gran majoria ho aconseguen. L'espai de la Fundació ha acollit un bon nombre d'artistes dels quals podem destacar aquests diàlegs invisibles i compromesos, aquelles imatges que saben interpel·lar l'espectador amb la seva presència: des

de la magnífica fotografia de Marta Negre, que qüestiona els paràmetres de la nostra mirada a partir d'escenaris dominats pels jocs d'ombres, fins a la pintura de Joan Mateu o Enric Giralt. El primer desafia la realitat amb els seves composicions realistes, realisme que va més enllà de la *mimesi* i capta l'esperit que impregna les nostres societats. Giralt, al seu torn, posa de manifest els múltiples conflictes en què l'home està immers. També en aquesta línia, Quim Serrano apunta sense miraments a l'esquerda, toca la ferida oberta de la nostra contemporaneïtat. Canviant completament d'univers, però no de registre, Carme Sanglas ens apropa a espais onírics a través de les seves composicions realitzades amb pa d'or, figures que transcendeixen, que formen part d'un pla quasi metafísic. Pere Belles, ben al contrari, se centra en un espai inscrit literalment en allò físic amb reproduccions de plànols de ciutats, barris, carrers, arquitectures que marquen les nostres urbs amb els anys, de la mateixa manera que les arrugues els nostres rostres. Des del llenguatge de l'art en xarxa, el *net art*, Manel Bayo corrobora la hipòcrita utilització que se'n fa dins les xarxes del ciberespai i assenyalava la indústria sexual que s'hi amaga al darrere. Els premiats Pep Aymerich i Xavier Escribà presenten

uns treballs que reflexionen i posen en dubte conceptes com el d'identitat, al qual estem tan aferrats, i el de la mateixa pintura, que esdevé metàfora de la contradicció innata que diàriament ens abraça.

El conjunt consolida la necessitat de prendre cons-

ciència del món que ens envolta, ja sigui aclamant de forma explícita, o implícita, la manca de connexió amb els nostres cossos més subtils o constatant la grandiositat d'allò que acostumem a anomenar realitat.

Imma Prieto

Alcúdia-Girona, anada i tornada

«La reconquesta del passat» ha permès conèixer la vitalitat creativa dels artistes d'Alcúdia i posar al dia la connexió del present, el passat i el futur amb l'art com a vehicle, com a xaman.

Al llarg del mes de juny, a iniciativa de l'Ajuntament d'Alcúdia, la Diputació ha cregut convenient hostatjar a la Casa de Cultura de Girona part de l'obra de cinc artistes residents en aquesta població mallorquina, l'antiga Pollentia, fundada al voltant de l'any 123 aC per Quint Cecili Metel com a centre de sojorn dels legionaris jubilats de Roma.

Tots cinc artistes s'han inspirat en el brillant passat històric de Pollentia, encara ara en un procés d'excavació sistemàtica que permet eixamplar i documentar la vitalitat d'aquest centre lúdic *avant la lettre*. Cinc artistes i, tanmateix, cinc reflexions ben allunyades les unes de les altres.

Tomeu Ventanyol, escultor del ferro, proposa

Els artistes d'Alcúdia, a Girona.

